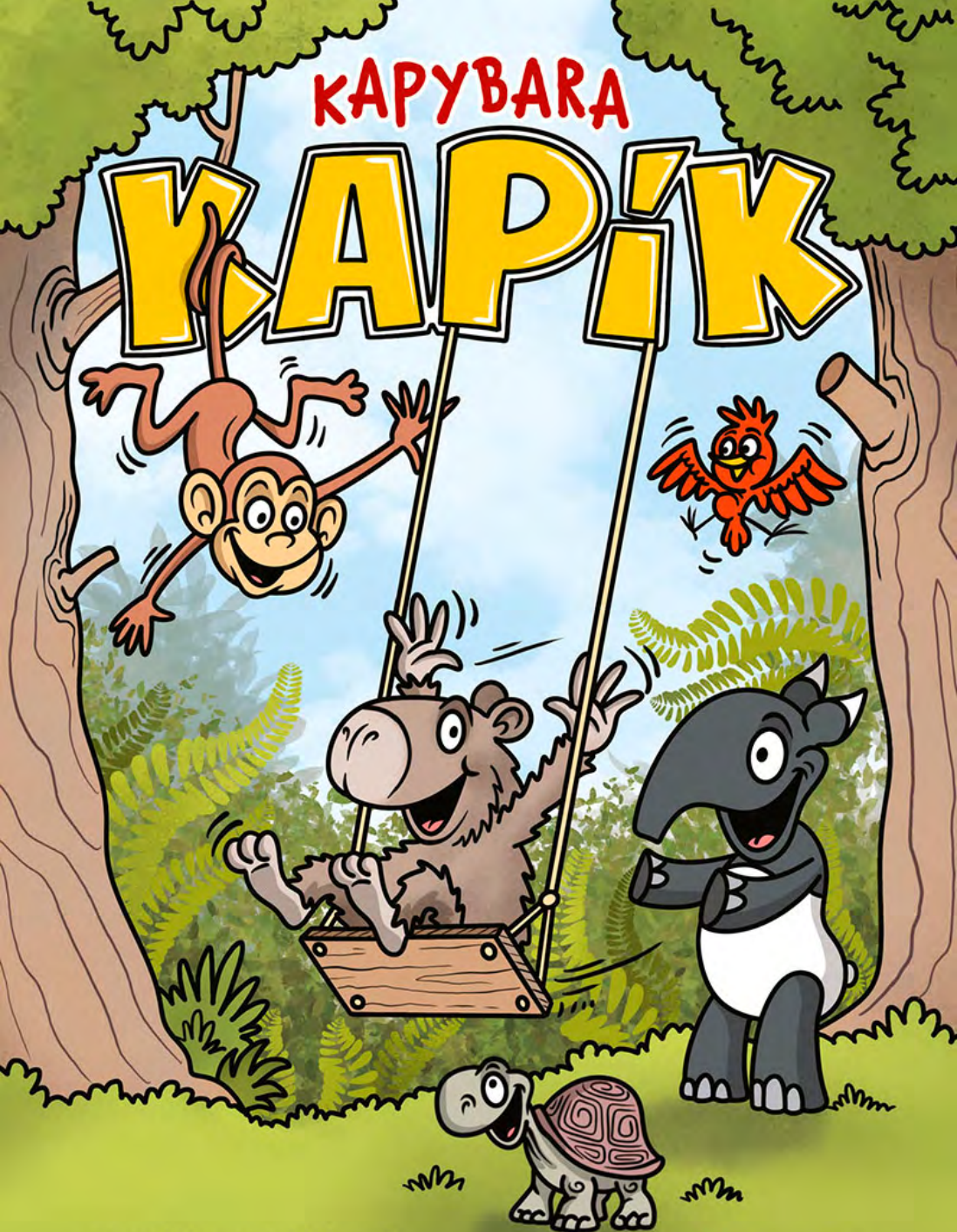

KAPYBARA

KAPÍK

Magdalena Jelínková
Ilustroval Mirek Vostrý

 C PRESS

Kapybara Kapík

Vyšlo také v tištěné verzi

Objednat můžete na
www.cpress.cz
www.albatrosmedia.cz

Magdalena Jelínková Nováková, Mirek Vostrý
Kapybara Kapík – e-kniha
Copyright © Albatros Media a. s., 2026

Všechna práva vyhrazena.
Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu majitelů práv.

ALBATROS **MEDIA**

КАРУБАРА

КАРІК

Napsala Magdalena Jelínková
Ilustroval Mirek Vostrý

ČTI ZA NÁRODÁK!

První stránka – a jste v národáku. Každá další nás posouvá blíž k vítězství. Co vám čtení přinese? Zjistíte na www.ctizanarodak.cz. Albatros Media podporuje osvětovou nekomerční kampaň na podporu čtenářství, kterou inicioval Svaz českých knihkupců a nakladatelů.

Copyright © Magdalena Jelínková, 2026
Illustrations © Mirek Vostrý, 2026

ISBN tištěné verze 978-80-264-6059-6
ISBN e-knihy 978-80-264-6071-8 (1. zveřejnění, 2026) (ePDF)

OBSAH

Kapík a ztracený ocas	7
Jak se Kapík stal preclíkem	12
Kapík a kouzelný banán	16
Kapík a výprava za velkým melounem	23
Kapík a duhová bublina	27
Kapík a blátivá sopka	30
Kapík a den, kdy chtěl létat	34
Kapík a strašidelné zuby	37
Kapík a cesta za novou řekou	40
Kapík a banánová mela	43
Kapík a velká záchranná akce	47
Kapík a zázračná okurka	52
Kapík a hadí objetí	56
Kapík a Velké říční závody	59
O Kapíkovi a mlsném kajmanovi	64

Kapík a vodní skluzavka	67
Kapík a dort pro Želvínu	71
Kapík a velká ponožková loupež	77
Kapík a operace Nevěsta	81

KAPÍK A ZTRACENÝ OCAS

V pralese, kde zpívali papoušci, skákaly žabky a v korunách stromů vesele dováděly opičky, žil se svou rodinou kapybaří kluk jménem Kapík.

Byl to veselý a přátelský chlupáč, jenž rád plaval v řece a chroupal šťavnaté rákosí. Miloval koupele v bahně a klidné noci pod hvězdami. Na rozdíl od mnoha jiných tvorů měl jednu zvláštnost – chyběl mu ocásek. Příroda to tak zařídila. Ale některá zvířátka v lese o tom neměla ani tušení.

Jednoho dne se Kapík vydal k nedalekému jezírku. Toužil po kamarádech, s nimiž by si mohl hrát a smát se od rána do večera. Dorazil právě včas. Opičky šplhaly po stromech,

papoušci zkoušeli nové letecké akrobacie a žabky závodily ve skocích. Jeden z papoušků si Kapíka všiml a povídá: „Co jsi zač? Tebe jsme tu ještě neviděli. Pojd' si s námi hrát!“

„Ahoj, jsem kapybara Kapík.“

Jeden z papoušků přiletěl blíž. „Hele! Podívejte! Kapík nemá ocas!“

„Cože? Vážně?“ přiskákala opička Alča a nevěřícně kroutila hlavou.

„Jak můžeš běhat, když ti vzadu nic netrčí?“ hihňala se další opička.

Kapík se zastavil a pod srstí trochu zrudnul. „Ale... kapybary prostě ocas nemají,“ vysvětloval. Jenže ostatní zvířátka tomu nerozuměla a pořád se smála.

Kapíkovi to bylo líto. Odešel a posadil se na břeh řeky. „Proč se mi smějí, když je to normální?“ povzdechl si smutně.

Tu se vedle něj objevil starý moudrý tapír Tonda. „Copak tě trápí, Kapíku?“ zeptal se.

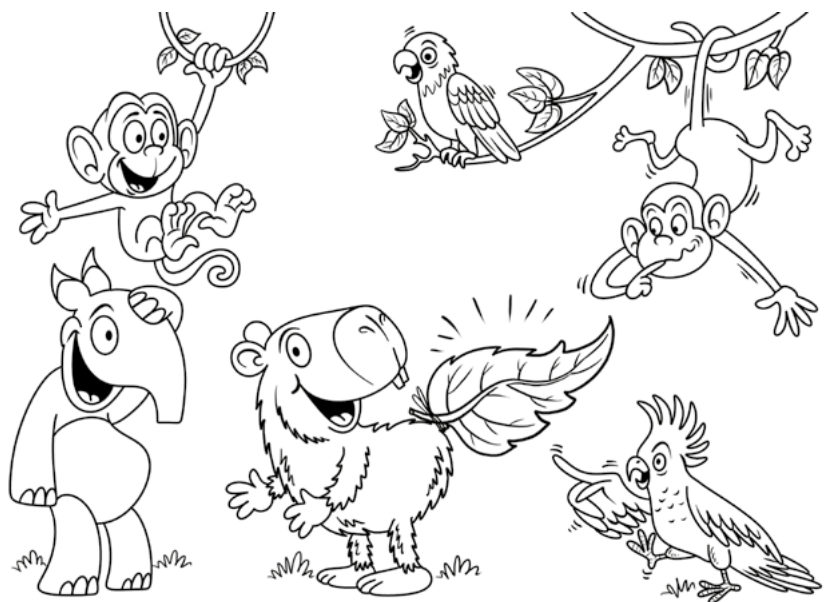
Kapík mu všechno vyprávěl. Tonda se usmál. „Víš, Kapíku, každý jsme jiný. Já mám nos jako malý chobot, žirafa má dlouhý krk a ty nemáš ocas. To není chyba, ale něco, co nás dělá zvláštními. Možná to jen ostatní ještě nepochopili.“

Druhý den si Kapík řekl, že se znovu zkusí se zvířátky skamarádit. Přiběhl mezi ně s očima plnými radosti. Skákal, smál se a dělal samé veselé kousky. Nakonec si k zadečku přivázal velký zelený list, aby to vypadalo, že má ocásek.

„Podívejte, mám největší ocas v pralese!“ volal a kroutil bláznivě zadkem sem a tam.

Když zvířátka viděla, že si Kapík dělá leg-raci sám ze sebe, začala se smát spolu s ním.

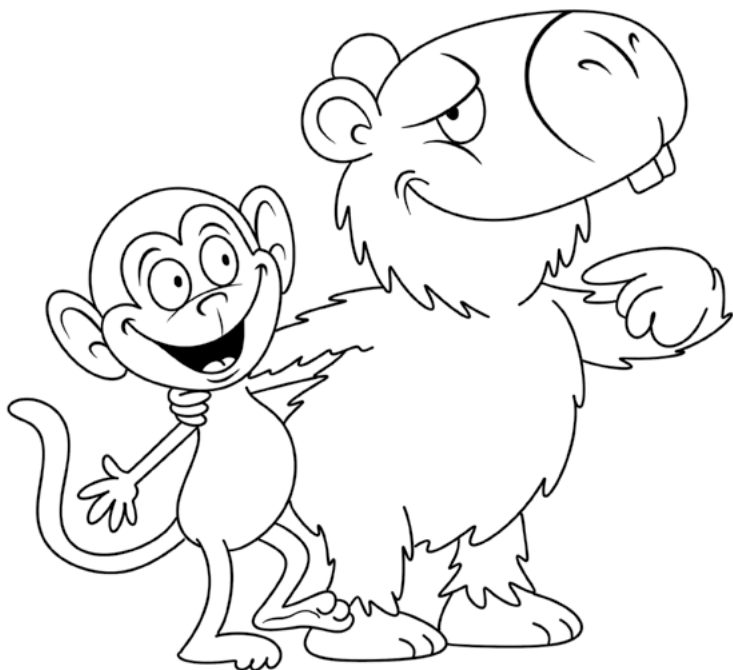
Uvědomila si, že nezáleží na tom, jak kdo vypadá. Opičky, papoušci i žabky se rozesmáli. Ale tentokrát to nebyl posměch – smáli se spolu s Kapíkem.

„Víš co, Kapíku? Ty žádný ocásek nepotřebuješ!“ řekl opičák Fanda. „Jsi fajn kamarád právě takový, jaký jsi!“

„Přesně tak,“ přikývl tapír Tonda. „V pralese je místo pro všechny, s ocasem i bez něj.“

Od té doby se už zvířátka Kapíkovi nesmála. A když se ho někdo zeptal, proč nemá ocas, usmál se a hrdě odpověděl: „Protože jsem kapýbara.“

JAK SE KAPÍK STAL PRECLÍKEM

Jednoho dne, když žáby zpívaly operu, si Kapík chladil packy a kulaté břicho v řece. Chroupal pomalu šťavnaté listy a z hlavy se mu kouřilo jako z parní lokomotivy. Přemýšlel totiž, proč jsou komáři tak otravní.

Najednou se ozvalo hlasitě: „Áááááááááá!“

Kapík se tak polekal, že mu leknín zůstal viset z pusy jako zelený knírek. Z houští se vyřítila dlouhá, klikatá a značně zamotaná anakonda Anča. Měla uzly na těle, na ocase, dokonce i na jazyku.

„Kapííííku! Pomóóóó!“ syčela Anča a marně se snažila rozmotat. Jenže to mělo za následek jen to, že se zamotala ještě víc.

Vážení čtenáři, právě jste dočetli ukázkou z knihy ***Kapybara Kapík***.
Pokud se Vám ukázka líbila, na našem webu si můžete zakoupit celou knihu.